

בש"פ 5768/19 - סרוליק טאייב נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 5768/19

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

העורר: סרוליק טאייב

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר לפי סעיף 53 לוק סדר הדין הפלילי (סמכויות
אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, על החלטת בית
המשפט המחוזי בחיפה (השופט י' ליפשיץ) במ"ת
50171-06-18 מיום 16.8.2019

תאריך הישיבה: י"ח באלול התשע"ט (18.9.2019)

בשם העורר: עו"ד עדי קידר

בשם המשיבה: עו"ד רוני זלושינסקי; עו"ד יניב זוהר; עו"ד טל

גרשון

החלטה

1. ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט י' ליפשיץ) מיום 16.8.2019 במ"ת 50171-06-18, במסגרתה נדחתה בקשת העורר לעיון חוזר במעצרו.

2. בהחלטתי מיום 10.9.2019 בה הורתי על הארכת מעצרו של העורר פירטתי את המעשים המיוחסים לעורר בכתב האישום שהוגש נגדו, ועמדתי על ההליכים הקודמים הרלבנטיים גם לצורך הכרעה בערר שלפני (בש"פ

עמוד 1

5276/19). בתמצית רבה יצוין כי נגד המשיב הוגש כתב אישום רחב יריעה הכולל עשרים אישומים שונים בגין מספר רב של עבירות מרמה, גניבה בידי מורשה, זיוף, התחזות לאחר, הפרת הוראה חוקית, וכן עבירות של אימוץ ושידול למסירת ידיעה כוזבת, עבירות הלבנת הון וכן עבירות לפי פקודת פשיטת הרגל.

3. ביום 16.8.2019 נדחתה בקשת העורר לעיון חוזר בהחלטה לעצרו עד תום ההליכים נגדו. בית המשפט המחוזי דחה את טענות העורר כנגד המסד הראייתי הלכאורי, תוך שהעיר כי ישנו חשש לשיבוש הליכי משפט והשפעה על עדים שעה שמרביתם טרם העידו. באשר לטענה בעניין חלוף הזמן צוין כי טענות העורר בהקשר זה מובאות לפתחו של בית המשפט העליון מידי שלושה חודשים במסגרת הארכות מעצרו. כן נדחו טענותיו כי מדובר בלא יותר מסכסוכים אזרחיים ובדבר אכיפה בררנית.

4. מכאן הערר שלפניי, במסגרתו חוזר העורר על טענותיו שמתמקדות בעיקרן במסד הראייתי הלכאורי, ובחלוף הזמן ומשכו הצפוי של ההליך. ביחס למסד הראייתי טוען העורר כי משהחלה שמיעת העדויות בהליך ההוכחות, חל כרסום בעוצמת הראיות נגדו וישנו שינוי של ממש בבסיס הראיות עליהן נסמכת המאשימה. באשר למשך חלוף הזמן טוען העורר כי עד כה נשמעו רק מקצת מהעדים הצפויים להעיד בעניינו, וזאת חרף הסכמתו לקיים דיונים אף בזמן פגרת בתי המשפט. משכך, ומכיוון שעדיין עומדת לו חזקת החפות עמדתו היא שאין מקום להענישו טרם הרשעתו בדיון בנוסף, נטען כי עניינו בסכסוכים בעלי אופי אזרחי-מסחרי וכי "כמעט בכל האישומים לא הייתה זו יוזמתם של המתלוננים להגיש תלונה", אלא מדובר בתלונות שהוגשו בעידוד משטרת ישראל. לבסוף נטען למחדלים בהתנהלות משטרת ישראל ובדבר אכיפה בררנית ואפלייתו.

5. בדיון שלפניי טען בא כוח העורר כי החלטת המעצר בענין מרשו ניתנה לפני כשנה, וכי במהלך תקופה זו נשמעו חלק מראיות התביעה ונמצא כי "חל כרסום ראייתי במרכיב המרמתי". נטען כי נוכח הכרסום כאמור וחלוף הזמן, קמה הצדקה לבחינה של חלופת מעצר, לרבות אפשרות של מעצר בפיקוח אלקטרוני. כן הפנה בא כוח העורר לשאר טענותיו המפורטות שבכתב הערר.

בא כוח המדינה טען, כי באשר לחלוף הזמן, הרי שסוגיה זו נבחנה אך לפני כשבוע בהחלטה מיום 10.9.2019 על הארכת מעצרו של העורר (בש"פ 5726/19). אשר לטענת הכרסום בראיות, נטען כי עד כה נשמעו אך 16 עדים מתוך כ-200 עדי תביעה, וכי עדים אלה מתייחסים אך ל-7 אישומים מתוך 20 האישומים בכתב האישום, ואין אלה כל העדים לגבי אישומים אלה. ובאשר לתוכן העדויות, נטען כי העדויות שנשמעו חיזקו את הראיות נגד העורר ואין בהן כל כרסום כנטען. לענין זה צוין כי בעניינו מדובר בשלושים מתלוננים, שאין קשר ביניהם, שנפגעו ממעשי העורר. לבסוף נטען כי הטענות שמעלה העורר הן ברובן "מיחזור" של טענותיו בערר שהגיש בזמנו על ההחלטה בדבר מעצרו, וכי לאחר דיון בערר זה חזר בו העורר מעררו (בש"פ 6244/18).

1. דין הערר להידחות.

2. הלכה היא, שהעיון מחדש במעצר עד לתום ההליכים בנימוק של כרסום בראיות שמור למקרים בהם חל "מהפך ראייתי" עד ש"הקערה נהפכה כליל על פיה" (בש"פ 8216/13 אוחיון נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (30.1.2014); בש"פ 2252/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (8.4.2015); בש"פ 1972/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (21.3.2019) ועוד רבים זולתם).

3. כעולה מהאמור לעיל, בקשת העורר לעיון חוזר, כמו גם ערר זה, מבוססים בעיקר על הטענה לכרסום ראייתי. דא-עקא שטענה זו אין לה על מה שתסמוך. כאמור, כתב האישום נגד העורר כולל עשרים אישומים וכמאתיים עדים. בא כוח העורר הודה בהגינותו כי אין בתיק זה עד מרכזי אחד או אישום מרכזי אחד. בנסיבות אלה, כאשר נשמע רק חלק קטן מהעדים, לגבי מיעוט האישומים, קשה לקבל טענה בדבר כרסום מהותי בראיות התביעה. ואכן, בית משפט קמא בחן בהחלטתו בפירוט את טענות העורר לכרסום ראייתי ודחה אותן, כמו את שאר טענותיו של העורר.

4. למעשה, גם בא כוח העורר מודה כי בנסיבות של שמיעת מיעוט קטן של עדי התביעה לא ניתן לטעון לכרסום ראייתי שיש בו "כדי להפוך את הקערה על פיה", כנדרש. ואולם, לטענתו צירוף של הכרסום הנטען יחד עם חלופי הזמן, עשויים להצדיק עיון מחדש במעצרו של העורר. אין בידי לקבל טענה זו. ראשית, עיינתי בפרוטוקול הדיון ובנימוקי בית משפט קמא וכן בתגובת המדינה לטענות לענין הכרסום הראייתי הנטען, ולא מצאתי כי יש בסיס לטענת העורר בדבר כרסום ראייתי. שנית, לענין חלופי הזמן, כפי שהערתי כבר בעבר -

"ובאשר לעילה של חלופי הזמן כעילה לעיון חוזר, זו אמנם מנויה בסעיף 52 לחוק המעצרים אלא שברגיל שאלת חלופי הזמן צריכה להבחן בעיקר במסגרת הליכי הארכת המעצר לפי סעיף 62 לחוק ולא במסגרת הליך לעיון חוזר לפי סעיף 52 לחוק" (בש"פ 4383/15 דלו נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (26.7.2015)).

כמצוין לעיל, אך לפני ימים אחדים נדונה בקשת המדינה לפי סעיף 62 לחוק המעצרים והוחלט על הארכת מעצרו של העורר.

5. אשר על כן הערר נדחה.

ניתנה היום, י"ט באלול התשע"ט (19.9.2019).

שׁוֹפֵט